

Līvānu ģimnāzija

***Līvānu pilsētas Zaļās ielas
vēsture
un ievērojamākie objekti***

projekts

Autors: 10.b klases audzēkne
Ilona Paukšte
Vadītājs: Sandra Maskalāne

Līvānos, 2003

SATURS

levads
Zaļās ielas vēsture
Apdrošināšanas akciju sabiedrība "BALTA"
Līvānu stikls
Ģimenes ārstu prakse
Salons -veikals "Elīna"
Arka
"LīvLats"
Līvānu siltums
Laimiņas skola
Līvānu slimnīca
Secinājumi
Izmantotā literatūra
Pielikums

IEVADS

Izvēloties projekta tēmu, es vadījos pēc tā, kas man pašai likās interesanti un noderīgi. Jā, man liekas interesanti uzzināt kaut ko jaunu par savas pilsētas vēsturi. Vēl svarīgāk likās pašai kaut ko izpētīt, uzzināt un pēc tam to pastāstīt citiem.

Tā kā par Līvānu galveno- Rīgas ielu ir diezgan daudz ziņu, man likās, ka nevajadzētu aizmirst arī par citām mūsu pilsētas ielām, kurās atrodas pietiekami daudz ievērojamu objektu. Zaļo ielu izvēlējos tādēļ, ka tajā atrodas vairāki interesanti objekti: slimnīca, Līvānu stikla fabrika, Laimiņas skola u. c. Projektā tuvāk izpētīju Līvānu stikla fabriku, Līvānu slimnīcu, Laimiņas skolu, "Līvānu siltums", SIA "Līvplats", ģimenes ārstu praksi, salonu - veikalu "Elīna", bāru "Arka", AAS "Balta".

Savā darbā uzziņām izmantoju Līvānu mājaslapu internetā. Tomēr visvairāk informācijas ieguvu no publikācijām presē, un tieši, no Padomju laika laikraksta "Leņina Karogs", izmantoju arī Preiļu rajona laikrakstu "Novadnieks" (vairāk gan Padomju laika izdevumus). Diemžēl ne visi no laikrakstiem, kuros iespējams bija mani interesējošā informācija, bija man pieejami.

Tā kā par Zaļo ielu un tās objektiem ir diezgan maz informācijas presē un literatūrā, tad mans uzdevums bija runāt ar cilvēkiem, kuri strādā vai agrāk strādājuši iestādēs, kas atrodas šajā ielā, apkopot cilvēku atmiņas.

Pielikumā esmu ievietojusi to objektu fotogrāfijas, kurus es pētīju, arī dažu citu ēku fotogrāfijas, kuras pieminēju savā darbā.

ZAĻĀS IELAS VĒSTURE

Zaļa iela ir apmēram 850 metrus gara. Tā stiepjas paralēli Rīgas ielai un perpendikulāri Domes ielai. Zaļās ielas turpinājums ir Saules iela.

Kad Zaļā iela bija vienkārši zemes ceļš, gar kuru tika celtas vienkāršu dzīvojamās mājas, to tiklab varēja saukt par Zaļo, kā par Smilšu ielu, jo ceļš bija ļoti smilšains un ceļa sākumā (tur, kur mūsdienās sākas Saules iela) auga zaļš mežs, krūmājs, vienu vārdu sakot, neizbrienami džungļi. Smiltis bija savestas, jo 20.gs. 20. gados šajā vietā bija iecerēts būvēt Tirgus laukumu. Tajā laikā Zaļajā ielā jau atradušās mājas nr.1-13.

Ceļš bija tik smilšains, ka ar automašīnu nemaz nevarēja izbraukt cauri. 1941. gadā, braucot pa Zaļo ielu, vāciešu automašīna, velkot liелgabalu, smiltīs iestrēga. Pēc diezgan ilga laika automašīnu tomēr izdevās no smiltīm izvilk, tomēr liелgabalu viņiem nācās atstāt. Vēl diezgan ilgu laiku vietējie resgaļi to varēja pētīt un sajūsmināties par to.

Līvānos darbojās spirta dedzinātava, un brāga (netīra viela, kas palika pāri spirta ražošanas procesā) krājās grāvī vietā, kur tagad atrodas garāžu kooperatīvs "Līvānu priedes"- Zaļā iela 19. Tajā laikā šī vieta nelepojās ne ar labu smaržu, ne tīrību.

Kara laikā 1944. gada 28. jūlijā vācieši atkāpjoties aizdedzināja vienu ielas pusi. Nodega visas ēkas no nr.2-16. Pateicoties mājās nr.18 iedzīvotājiem, uguni izdevās apturēt. Tomēr purviņš, kas bija izveidojies pie brāgas grāvja, turpināja degt visu rudenī un ziemu. Izdega liela bedre, kas piepildījās ar ūdeni. Nodegušo ēku vietā uzbūvēja jaunas.

Līvānu stikla fabrikas pievedceļa vietā atradās dīķis, pašas fabrikas vietā atradās vecās muižas rijas mūra sienas un mežs. Kara laikā šajā vietā bija iekārtotas armijas noliktavas, tur atradās tanketes, automašīnas u. c.

Vietā starp Laimiņas skolu un "Līvānu siltumu" atradās liels smilšu kalns, ko 50. gados, ceļot daudzstāvu mājas, noraka.

1950. gadā tika uzcelta māja nr.40 (skat. Pielikumu), kur tika ierīkots Līvānu rajona celtniecības- remontu kantoris. Vietā, kur šodien paceļas daudzstāvu māja nr.12, kā arī Rīgas 65, 63a, bija liels smilšu klajums, tranšejas, granātu bedres. Vēlāk tur tika ierīkotas celtniecības - remontu kantora darbnīcas.

60. gados, sākoties daudzstāvu māju būvniecībai, tika nojauktas apmēram 12 individuālās mājas.

1977. gada tika uzcelts garāžu kooperatīvs "Līvānu priedes". Šajā vietā sākas arī Meža iela, kas ved uz pilsētas kapiem. Garāžu kooperatīvs nav vizuāli pievilcīga celtnē, tomēr tā joprojām pilda savas funkcijas - sargā automašīnu īpašnieku lolojumus.

Mūsdienās visu pārbūvju un celtniecības rezultātā Zaļajā ielā atrodas 16 privātmājas, 6 piecstāvu mājas, kā arī dažādi uzņēmumi un iestādes, kopā 31 ēka.(7)

Visas šīs ēkas ir interesantas, ar savu vēsturi un ir tā vērts, tās izpētīt.

APDROŠINĀŠANAS AKCIJU SABIEDRĪBA "BALTA"

AAS "BALTA" atrodas Zaļajā ielā 4a (skat. Pielikumu). Padomju laikā vienīgā apdrošināšanas sabiedrība Latvijā bija Valsts apdrošināšanas inspekcija. Tās Līvānu nodaļa atradās tajā pašā ēkā, kur pilsētas dome.

1989. gadā tika uzsākta jaunas ēkas būvniecība Zaļajā ielā. Šī vieta tika izvēlēta tādēļ, ka tā nebija apbūvēta. Dome piedāvāja sakopt apkārtni, un apdrošināšanas sabiedrība piekrita.

Pēc neatkarības atgūšanas Valsts apdrošināšanas inspekcija tika likvidēta. Toties tās vietā radās vairākas apdrošināšanas kompānijas un apdrošinātāju grupas. Tā 1992. gadā sāka darbu apdrošinātāju grupa "BALTA". 1994. gadā tika atvērta tās Līvānu filiāle, tajā pašā ēkā Zaļajā ielā 4a. Šobrīd šeit strādā 28 cilvēki.

Lielākie AAS "BALTA" akcionāri ir Dānijas apdrošināšanas kompānija "Codan". Šī kompānija savukārt ietilpst Lielbritānijā lielākās apdrošinātāju grupas "Royal & SunAlliance" sastāvā. Tas rada iespēju arī Latvijā izmantot modernus, pasaulē jau pārbaudītus risinājumus, kas nodrošina kvalitatīvu klientu apkalpošanu.

AAS "BALTA" apdrošina īpašumu, transportlīdzekļus, kravas, vispārējo civiltiesisko atbildību, mājdzīvniekus, veselību, ceļojumus, apdrošina nelaimes gadījumiem, pārdod Zaļās kartes (skat. Pielikumu).

Uzņēmuma vadību neapmierina atrašanās vieta, un nākotnē viņi cer ēku pārdot un sameklēt piemērotāku vietu pilsētas centrā.(9)

Mēs dzīvojam nepārtrauktā kustībā un steigā. Iespējams tādēļ mēs vēlamies novērst jebkādu risku, bet, ja nelaime tomēr notikusi, mēs vēlamies būt nodrošināti, pasargāti no vēl lielākām grūtībām. Mēs vēlamies paši veidot savu nākotni. Manuprāt, tieši tādēļ arī pastāv iespēja apdrošināt sevi, savu mantu, veidot dažādus uzkrājumus, ja būsīm pilnīgi godīgi, tad mēs vēlamies, lai kāds cits uzņemtos atbildību. Un to var nodrošināt apdrošināšanas kompānijas. Šoreiz uzzināju vairāk tieši par AG "BALTA", tomēr es domāju, ka piedāvājumi nav tik krasi atšķirīgi arī citām apdrošināšanas firmām. Galu galā, šāda informācija vienmēr var noderēt.

"LĪVĀNU STIKLS"

Līvānu stikla fabrika atrodas Zaļajā ielā 23 (skat. Pielikumu). Stikla rūpniecības vēsture Līvānos aizsākās jau 1887. gadā, kad vācu tirgotājs Jūliuss Fogess uzcēla pirmo stikla fabriku. Stikla rūpniecību veicināja tas, ka Līvānu tuvumā bija atrodama baltā smilts un lauztā dolomīta, kurināmā- kūdras un sakārņu krājumi. 20.gs. Sākumā Līvānos atradās divas lielākās stikla fabrikas Latvijā. Šo fabriku galvenā produkcija bija dažāda izmēra pudeles. Pirmā pasaules kara laikā abu fabriku iekārtu izveda uz Krieviju, pašas fabrikas nodega. 1922. gadā tika uzcelts jauns stikla fabrikas korpuss (vēlāk stikla fabrika), taču 1935. gadā fabrika tika likvidēta.

1944. gada 13. oktobrī Līvānos notika sanāksme, kurā piedalījās grupa bijušo stikla fabrikas strādnieku un Daugavpils apriņķa rūpkombināta pārstāvji. Tika pieņemts lēmums par stikla fabrikas atjaunošanu, uzbūvējot stikla ražošanas cehu Daugavpils apriņķa rūpkombināta sastāvā.

Cehu nolēma būvēt jaunā vietā, jo agrākie stikla fabriku korpusi bija nopostīti kara laikā un drupas nojauktas, bet kūdras fabrikas rīcībā nodotās ēkas pielāgotas citas produkcijas ražošanai. Ceha izveidei nolēma izmantot kādreizējās muižas rijas mūra sienas. Organizatoru grupa (P. Klibais, P. Skupskis, B. Ivanovskis, J. Ziemeļis u. c.) uzlika ceha ēkai jaunu jumtu, ierīkoja logus un durvis. Bijušās muižas rijā uzbūvēja nelielu stikla kausējamo krāsni ar diviem lodziņiem. Paši strādnieki gatavoja malku un ar zirgiem to veda uz fabriku.

1945. gada 6. augustā cehs deva pirmo produkciju: pudeles, krūzītes, lampu un lukturu stiklus. Sākumā cehā strādāja

10 cilvēki, kuri paši pūta traukus, gādāja kurināmo un izejvielas, vadīja ražošanas procesu un produkcijas realizāciju.

Ar 1950. gadu stikla ražošanas cehs (ko Līvānos jau sauca par stikla fabriku) pārgāja Līvānu rajona rūpkombināta sastāvā. Ražošanu paplašināja, jo produkcijai bija liels pieprasījums.

1953. gadā veica galvenā ražošanas korpusa rekonstrukciju, nomainīja jumtu, uzbūvēja palīgtelpas. Tika palielināta stikla kausējamā krāsns. Tagad pie tās vienlaicīgi varēja strādāt 10 brigādes.

1957. gada jūlijā stikla ražošanas cehs kļuva par patstāvīgu uzņēmumu - Līvānu stikla fabriku (LSF). Par LSF pirmo direktoru kļuva F. Jurinovs. Sākās straujāka fabrikas attīstība. Toreiz gadā saražoja 1,7 miljonus dažādu stikla izstrādājumu.

A/s "Līvānu stikls" var uzskatīt par Līvānu vizītkarti, un mums atliek tikai cerēt, ka tas vēl varēs atgūt kādreizējo spožumu un popularitāti. Tieši Līvānu stikla fabrikai ir visnenākā vēsture no visām Līvānu rūpnīcām, un tādēļ vien to var uzskatīt par ļoti ievērojamu objektu. Turklāt Līvānu Stikla muzejs, kas atrodas "Līvānu stikls" aizgādībā ir vienīgais šāda veida muzejs Latvijā. Manuprāt, tieši šo mūsu pilsētas "rozīnīti" vajadzētu popularizēt un padarīt zināmu citiem, jo pat ne katrs līvānietis nojauš par šāda muzeja esamību savā pilsētā.

ĢIMENES ĀKSTU PRAKSE

Ģimenes ārstu Mirdzas Stares un Ludmilas Jemeljanovas prakses atrodas Zaļajā ielā 12, dzīvojamās mājas pirmajā stāvā (ieeja no Zaļās ielas puses) (skat. Pielikumu). Tā tika atvērta 2000. gada 1. septembrī. Sākotnēji abas ārstes strādāja Līvānu poliklīnikā, tomēr sakarā ar reformām veselības aprūpes jomā un sarežģīto finansiālo stāvokli tika atvērta privātprakse. Šodien kopā ar abām ģimenes ārstēm strādā arī divas medmāsas, kopā četri cilvēki.

Prakses atrašanās vietu noteica, galvenokārt, atrašanās netālu no slimnīcas. Atrašanās vieta pilnībā apmierina, jo māja atrodas samērā netālu no centra, bet tajā pašā laikā arī nedzird automašīnu troksni, jo satiksme nav tik dzīva kā Rīgas ielā.(6)

SALONS - VEIKALS "ELĪNA"

Salons- veikals "Elīna" atrodas Zaļajā ielā 12 (skat. Pielikumu). Salons tika atvērts 2002. gada 18. maijā, tomēr kosmetoloģe Jeļena Novicka, kurai pieder salons - veikals, strādā jau 12 gadus un turpina papildināt savas zināšanas Latvijas un ārzemju kosmetologu semināros. Salonā strādā trīs darbinieki: pati kosmetoloģe Jeļena, viņas meita - manikīra, pedikīra meistare un vizāžiste, kā arī grāmatvede.

Salons "Elīna" piedāvā šādus pakalpojumus: pīrsings, krioterapija, bioepilācija, uzacu un skropstu krāsošana, pedikīrs, manikīrs un vizāžista pakalpojumus. Kosmetoloģe izmanto klasiskās un ekskluzīvās metodes sejas un ķermeņa kopšanā. Lieto profesionālo kosmētiku: "Eris", "Schvvarzkopf", "Ikarov" un citus. Arī veikalā var nopirkt šo un citu firmu kosmētiku.

Salona - veikala atrašanās vietas izvēle bija nejauša. Tas bija pieņemamākais variants no piedāvātajiem. Prioritāte bija Rīgas ielai, tomēr pilsētas dome neatļāvusi izbūvēt kāpnes no dzīvojamās mājas uz ielas pusi. Tagad īpašnieki ar vietas izvēli ir apmierināti, jo iela ir klusa un mierīga.(4)

"ARKA"

"Arka" ir bars, kas atrodas Zaļajā iela 27. "Arka" ir SIA "Rauma" uzņēmums.

Ēka, kurā atrodas bārs agrāk piederējusi Bogdanovičam, pēc tam pārgājusi Līvānu stikla fabrikas īpašumā.

Bārs atvērts 1996. gadā, un tajā strādā 3 cilvēki. Tā īpašnieks ir Uldis Skreivers. Mājā ir veikts remonts, un iekārtota spēļu zāle.

Bāra atrašanās vieta bāra īpašnieku pilnībā apmierina, viņš jokodamies saka, ka bāra atrašanās vieta varētu neapmierināt tieši apkārtnējo māju iedzīvotājus.

"LIVLATS"

SIA "LivLats" atrodas Zaļajā iela 37. Agrāk šajā vietā atradās Līvānu maizes ceptuve.

Līvānu maizes ceptuvi uzcēla 1961. gadā tādēļ, ka līdz tam laikam īstas maizes ceptuves Līvānos nemaz nebija. Maiziveda no apkārtējo pilsētu ceptuvēm, un ne vienmēr tā bija augstas kvalitātes. Tajā laikā maizes ceptuvē strādāja 40 cilvēki. Uzņēmumā negribēja strādāt jaunieši, galvenokārt, smago apstākļu dēļ. Visu dienu strādāt karstumā - tas nav viegli. Jauno darbinieku apmācīšana prasīja arī laiku. Par maizes ceptuves direktoru kļuva V. Karjamins. Tika veikts telpu, iekārtu un krāšņu remonts. 1989. gadā tika uzcelts kiosks svaigas maizes pārdošanai. Visu šo laiku maizes ceptuve atradās Patērētāju Biedrības pakļautībā.

1998. gadā Patērētāju Biedrību likvidēja un maizes ceptuvei bija vajadzīgi jauni apsaimniekotāji. Tā Līvānu maizes ceptuve kļuva par SIA "LīvLats". Šobrīd uzņēmumā strādā 15 cilvēki. Maizes kiosks ir nojaukts, bet maizes ceptuves ēkā atvērts pārtikas veikals.

LĪVĀNU SILTUMS

Līvānu novada domes uzņēmums "Līvānu siltums" atrodas Zaļajā ielā 39.

Pašas ēkas vēsture sākas apmēram 20. gadsimta 30. gados, kad šajā ēkā atradās bērnu ārsta Kristapa Albicka dziednīca. Ap 1941. gadu šajā ēkā sāka darboties Pilsētas bērnudārzs. 1958. gadā par bērnudārza vadītāju sāka strādāt Lidijs Kalvāns. Šajā laikā bērnudārzā darbojās 2 grupas - latviešu un krievu. 1965. gadā sāka darboties vēl viena latviešu grupa. Bērnudārzā strādāja 10 cilvēki. Bērnudārzu slēdza 80. gadu beigās un tajā laikā strādāja apmēram 40 cilvēki.

1991. gadā šajā ēkā sāka darboties "Siltumtīkli". Nosaukums vairākas reizes mainīts. Tagad uzņēmums saucas "Līvānu siltums", un tajā strādā 50 cilvēki. Šis uzņēmums nodarbojas ar siltumenerģijas ražošanu un tās piegādi pilsētas iedzīvotājiem.

LAIMINAS SKOLA

Laimiņas skola atrodas Zaļajā ielā 43.

1965. gada jūlijā šajā ēkā uzsāka darbību Līvānu stikla fabrikas darbinieku bērnudārzs. Dārziņā darbojās četras grupas un arī viena mazbērnu grupa- silīte. No šīm četrām grupām divas bija krievu grupas, vien latviešu un vien nakts grupa.

1982. gadā ēkai tika uzcelts papildus korpuss. Bērnudārzā kopumā bija 195- 210 vietas un tajā strādāja 45 darbinieki.

1992. gada augustā bērnudārzu apvienoja ar skolu un nosauca par Līvānu pilsētas skolu - bērnudārzu. Par bērnudārza vadītāju visu šo laiku strādāja Lidiņa Kalvāne.

1992. gada 9. novembrī 182 skolēni, 9 skolotāji un 7 tehniskie darbinieki vēra nu jau Laimiņas skolas durvis. Uz Laimiņas un Pastariņa skolām pārcēla 1.4. klašu skolēnus, jo Līvānu 1. vidusskolā visiem skolēniem nepietika telpu un mācības notika pat divās maiņās.

1993. gadā skolā strādāja skolotājas: Anita Ancāne, Anita Strobe, Biruta Pastare, Lolita Luksta, Helēna Maskalāne, Marija Venžika, Valērija Vuškārniece, Lija Vitova un mūzikas skolotāja Ilga Pārpuce.

2003. gadā skolā strādā: A. Strobe, L. Prisjagina, A. Ancāne, B. Pastare, L. Luksta, S. Seladina, I. Ječmenkina, V. Vuškārniece. Skolā strādā arī angļu valodas skolotāja S. Krivcova, mūzikas skolotāja I. Balaško un sporta skolotāja M. Vilcāne. Skolā ir arī 5- 6 gadīgo bērnu grupa, ko māca skolotājas L. Vitova un D. Slica. Kopumā skolā mācās 178 bērni.

Laimiņas skola šogad svinēja savu 10 gadu jubileju. Šajā laikā skolā mācījušies daudzi bērni. Domāju, ka savu pirmo skolu un pirmo skolotāju viņi atcerēsies vienmēr, un vienmēr viņus mazās Laimiņas dotās dzīves gudrības.

LĪVĀNU SLIMNĪCA

Līvānu slimnīca atrodas Zaļajā ielā 44.

1971. gada 29. oktobrī atklāta Līvānu lauku dziednīca ar 8 gultām. Šī dziednīca pastāvēja līdz 1. pasaules karam, un to uzraudzīja vietējais feldšeris, bet ik pa laikam kontrolēja aprīņķa ārsts no Daugavpils.

Līvānos pirmais ārsts bija K. Zīberts (no 1883. gada) - vairāku publikāciju autors neiroloģijā. Pēc tam strādāja ārsti J. Fišers, A. Helvigs, K. Bergs.

1899. gada dokumentos minēta Līvānu lauku dziednīca ar 10 gultām, kā arī Līvānu "prijomnij pokoi" ar 2 gultām.

1932. gadā tika uzcelta Līvānu slimnīca, un tajā bija 45 vietas. Tās celtniecībā un iekārtošanā daudz darīja slimnīcas direktors K. Neiders.

1937. gadā slimnīcā bija jau 53 vietas. Ārstniecības maksa bija no 2-4 Ls dienā.

1971. gadā slimnīcas vecajai ēkai tika uzcelta liela piebūve. Slimnīca ievērojami paplašinājās.

2003. gadā slimnīcā strādā 96 darbinieki, no tiem 20 ārsti. Tomēr slimnīca nav sertificēta, tā faktiski vairs neveic slimnīcas funkcijas. Slimnīcā pieņem ārsti: okulists, ķirurgs, endokrinologs, psihiatrs u.c.

Gaužām žēl, ka tagad ārkārtējos gadījumos ir jāuztraucas ne tikai par notikušo nelaimi, bet arī par to, kā saņemt nepieciešamo palīdzību. Ja agrāk pilsētas iedzīvotāji vienmēr varēja griezties Līvānu slimnīcā, tad šobrīd šī nepieciešamā palīdzība var tikt arī liegta.

SECINĀJUMI

Mana darba mērķi bija izpētīt Zaļās ielas vēsturi, un tas ievērojamākos objektus. Gan mērķi, gan uzdevumus uzskatu par izpildītiem, jo tas ir pirmais šāda veida informācijas apkopojums par Līvānu Zaļo ielu.

Ja darba sākumā domāju, ka mans projekts balstīsies uz informāciju, kas atrodama literatūrā un presē, tad darba gaitā nācu pie secinājuma, ka šādas informācijas ir ārkārtīgi maz. Ļoti palīdzēja bibliotēkā savāktie novadpētnieciskie materiāli, tādēļ arī nolēmu sekot bibliotekāres ieteikumam un nodot bibliotēkai

projekta kopiju. Iespējams, ka šādā veidā kādreiz izdotos savākt vairāk materiālu par Līvānu vēsturi, kura nesastāv tikai no Rīgas ielas vēstures un bijušās muižas vēstures, kā cilvēki parasti domā. Tā kā, lai izpētītu objektus, man vajadzēja runāt ar cilvēkiem, tad man tikai atlika cerēt uz cilvēku atsaucību un sapratni. Vairākumā gadījumu to arī saņēmu un esmu šiem cilvēkiem ļoti pateicīga. Tomēr nācās sajūst arī vienaldzību. To es varētu minēt kā vienīgo šķērsli projekta izstrādes laikā.

Es izpētīju Zaļās ielas vēsturi un 9 objektu vēsturi un darbību. Vairākumā gadījumu uzņēmumu un iestāžu darbinieki un vadītāji ar atrašanās vietu, respektīvi, Zaļo ielu ir apmierināti, jo tā ir klusa un mierīga. Kā vienīgo mīnusu (arī ne visos gadījumos) var minēt to, ka tā atrodas nomaļus no centra, bet nevar jau gribēt visu. Ir jāizvēlas, kas ir svarīgāk: atrašanās notikumu (pilsētas) centrā, vai klusums un miers, tālu no braucošo automašīnu trokšņa, jo mašīnas pa šo ielu brauc diezgan reti.

Manuprāt, pilsētas domei būtu jāpievērš uzmanība ne tikai pilsētas galvenās ielas sakopšanai, kas nenoliedzami ir pilsētas seja, nedrīkst aizmirst arī mazās pilsētas ieliņas, kuru iedzīvotājiem tās ir ne mazāk svarīgas kā pilsētas centrālā iela.

IZMANTOTIE AVOTI

Literatūra

Anspaks A. Preiļu novads.- Preiļi: Preiļu rajona padome, 1996.,69.-81.1pp.

Prese

Gurgons J., Stikla fabrikai - 25 gadi// Ļeņina Karogs. -1969.g. -23.okt.

Karjaks V., Maizes cepēju problēmas// Novadnieks.- 1990.g.- 24.maijs.

Kraukle G., A/s "Līvānu stikls" pārtop par SIA "LettGlas"// Novadnieks.- 2001.g.- 17.okt. -6.lpp.

Mārtuža E., Stikli- zili, zaļi, zelta...// Mājas Viesis.- 2003.g.- 17.janv.- 18. lpp.

Sagatavots pēc A. Vīksnas grām. "Medicīnas sākumi Latvijas novados", Medicīnas sākumi un šodienas Preiļu rajonā: 19. gs. b. un 20. gs. pirmajā pusē// Novadnieks.- 1995.g.- 12. aug.- 3.lpp.

Interneta adreses

<http://www.livanub.lv>

Atmiņu pieraksti

1. **Černova** Anita, pierakst. 2003.g. 7.martā
2. **Glušonoka** Iraida, pierakst. 2003.g. 10.martā
3. **Kalvāne** Lidijs, pierakst. 2003.g. 6.martā
4. **Novicka** Jeļena, pierakst. 2003.g. 26.februārī
5. **Skreivers** Uldis, pierakst. 2003.g. 6.martā
6. **Stare** Mirdza, pierakst. 2003.g. 27.februārī
7. **Vanags** Andrejs, pierakst. 2003.g. 3.martā
8. **Vitkovska** Zelma, pierakst. 2003.g. 11.marts
9. **Zalāns** Antons, pierakst. 2003.g. 7.martā

Citi avoti

Vanags A. Stikla rūpniecības attīstība Līvānos.- Npublicētais materiāls, 2001.,4.-7.lpp.